

ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจ
ของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

FACTORS AFFECTING BUSINESS LOAN AMOUNTS
OF COMMERCIAL BANKS IN THAILAND*

เจนจิรา ช่วยคงมา, อภิชาติ พงศ์สุพัฒน์

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Janejira Chuaykhongma, Apichat Pongsupatt

Faculty of Business Administration, Kasetsart University

E-mail: janejira.chu@ku.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) แบบอนุกรมเวลารายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2548 ถึง ไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ. 2562 รวมทั้งสิ้น 60 ไตรมาส โดยการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติด้วยการสร้างรูปแบบสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Model) เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ การศึกษานี้มีตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปร ได้แก่ อัตราการว่างงาน ดัชนีราคาผู้บริโภค อัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายใหญ่ขั้นดี อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก และอัตราส่วนการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายใหญ่ขั้นดี โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพ และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝากมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม

คำสำคัญ: สินเชื่อภาคธุรกิจ; ธนาคารพาณิชย์; เงินให้สินเชื่อ

Abstract

The objective of this study was to explore factors affecting business loan amounts of commercial banks in Thailand. The quarterly time series data were collected from Q1/2005 to Q4/2019 in total 60 quarters. The data was analyzed by using multiple regression model. Statistical program was implemented in order to determine correlation between independent

* ได้รับบทความ: 1 ธันวาคม 2564; แก้ไขบทความ: 18 ธันวาคม 2564; ตอรับตีพิมพ์: 31 ธันวาคม 2564

variables and business loan amounts of commercial banks. Six independent variables in this study included unemployment rate, consumer price index, minimum loan rate, NPLs to loans, Loan to deposits and Liquidity coverage ratio.

The results of this study indicated that factors affected the business loan amounts of commercial banks in Thailand with statistically significant at 0.05 level in the same direction were consumer price index and minimum loan rate. Whereas NPLs to loans and Loan to deposits affected in the opposite direction.

Keywords: Business loan amount; Commercial banks; Loan amounts

บทนำ

สถาบันการเงินเป็นสถาบันภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทยที่มีบทบาทหน้าที่และความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการระดมเงินออมและจัดสรรเงินออมที่มีอยู่อย่างจำกัด เพื่อให้ห้องค์กรธุรกิจรวมถึงประชาชนสามารถเข้าถึงเงินทุนในรูปแบบของสินเชื่อได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธนาคารพาณิชย์ (Commercial Bank) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันการเงินที่เป็นตัวกลางในการรับฝากเงิน การให้สินเชื่อ การชำระเงินและโอนเงิน การซื้อขายตราสารทางการเงิน การซื้อขายเงินตราต่างประเทศ และบริการอื่น ๆ ในธุรกิจด้านต่าง ๆ

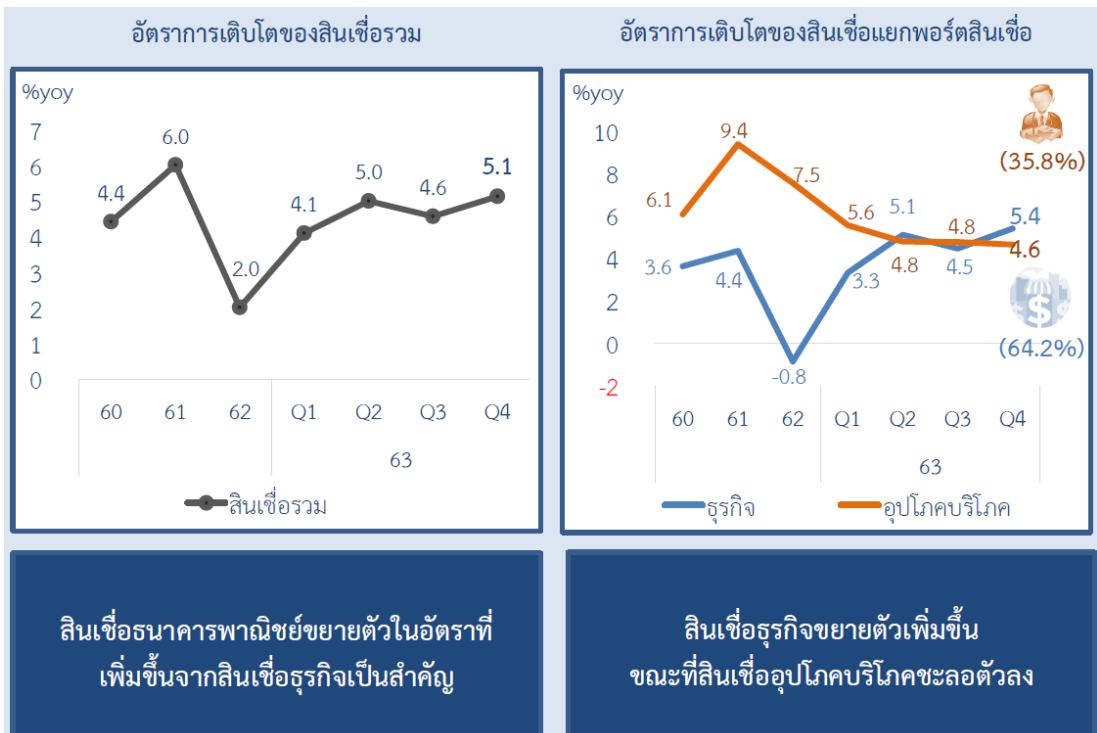
สถาบันการเงินจึงมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจการเงินของประเทศ ธนาคารพาณิชย์และธนาคารเฉพาะกิจของภาครัฐต่างเป็นกลไกสำคัญ และมีส่วนในการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาทั้งเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยภาครัฐให้ความสำคัญในการเข้าถึงบริการทางการเงินของภาคธุรกิจและภาคครัวเรือน เนื่องจากระบบสถาบันการเงินเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ และภาครัฐสามารถดำเนินนโยบายระดับมหภาคโดยอาศัยเครื่องมือสำคัญคือ นโยบายการเงินที่ส่งผ่านไปยังสถาบันการเงินเพื่อทำหน้าที่ในการส่งผ่านไปสู่ภาคเศรษฐกิจจริง ซึ่งช่องทางสินเชื่อเป็นช่องทางที่สำคัญในการส่งผ่านนโยบายการเงินภายใต้สมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยนโยบายสามารถส่งผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อในระบบเศรษฐกิจ และขยายผลต่อเศรษฐกิจเพิ่มเติมจากการส่งผ่านในช่องทางอัตราดอกเบี้ยที่ถือว่าเป็นต้นทุนของการกู้ยืมเพื่อประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจในประเทศ (ณชา อนันต์โชติกุล, 2559: 2)

ธนาคารพาณิชย์นับว่าเป็นแหล่งเงินทุนขนาดใหญ่ของผู้ประกอบการ การที่ธนาคารพาณิชย์จะปล่อยสินเชื่อได้นั้นจะต้องมีหลายปัจจัยเป็นตัวกำหนดนโยบายการให้สินเชื่อของแต่ละธนาคาร เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของตัวธนาคารเองในการปล่อยกู้และความสามารถในการชำระหนี้ของลูกค้าได้ จากการศึกษาพบว่า มีทั้งปัจจัยภายนอกและภายในของธนาคารพาณิชย์ที่มีผลกระทบต่อ การปล่อยสินเชื่อในแต่ละประเภท โดยธนาคารควรคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่กำหนดนโยบายการให้สินเชื่อของธนาคาร เช่น สภาพเงินทุน สภาพคล่องของธนาคาร ผลตอบแทนหรือผลกำไร ภาวะเศรษฐกิจ นโยบายการเงินของทางรัฐบาล ความเสี่ยงด้าน

สินเชื่อ เป็นต้น อีกทั้งรัฐบาลต้องมีการกระตุ้นเศรษฐกิจทั้งภาครัฐและเอกชน โดยการปรับลดและเพิ่มอัตราดอกเบี้ยทั้งเงินฝากและเงินกู้ เพื่อเป็นการสนับสนุนเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินจึงต้องมีการปรับตัวตามสภาวะเหตุการณ์ตามเศรษฐกิจ จะเห็นได้ว่าสภาวะด้านการเงินและสภาพเศรษฐกิจที่ผ่านมาจะมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับผลประกอบการของธนาคารโดยเฉพาะการปล่อยสินเชื่อของธนาคาร

รายได้หลักของธนาคารพาณิชย์มาจากการให้สินเชื่อ คือ รายได้จากค่าธรรมเนียมจัดการสินเชื่อ ดอกเบี้ยรับจากการปล่อยสินเชื่อ หากปริมาณเงินให้สินเชื่อของธนาคารเติบโตจะส่งผลให้รายได้ของธนาคารเติบโตขึ้นด้วย แต่ในขณะเดียวกันในช่วงที่เศรษฐกิจมีความไม่แน่นอนก็จะทำให้ธนาคารมีความเสี่ยงสูงเช่นกัน ฉะนั้นเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของกิจการธนาคารจะต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกที่อาจส่งผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อซึ่งเป็นแหล่งรายได้หลักของธนาคาร

จากข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่า ภาพรวมการเติบโตของสินเชื่อระบบธนาคารพาณิชย์ในปี 2563 ขยายตัวเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ร้อยละ 5.1 เทียบกับระยะเดียวกันของปีก่อน จากร้อยละ 2.0 ในปี 2562 โดยมีรายละเอียดดังนี้ สินเชื่อธุรกิจ (ร้อยละ 64.2 ของสินเชื่อรวม) ขยายตัวที่ร้อยละ 5.4 เทียบกับปีก่อนที่หดตัวร้อยละ 0.8 ปัจจัยหลักจากการเติบโตของสินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่ที่ส่วนหนึ่งกลับมาใช้สินเชื่อแทนการออกตราสารหนี้ในช่วงไตรมาสที่ 2 ของปี 2563 สำหรับสินเชื่ออุปโภคบริโภค (ร้อยละ 35.8 ของสินเชื่อรวม) ขยายตัวที่ร้อยละ 4.6 ลดลงจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 7.5 สอดคล้องกับกำลังซื้อของภาคครัวเรือนที่ได้รับผลกระทบจากโควิด-19 โดยทยอยปรับดีขึ้นในทุกพอร์ตสินเชื่อในช่วงครึ่งหลังของปี 2563 ตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ปรับดีขึ้นภายหลังการผ่อนคลายมาตรการล็อกดาวน์

ภาพที่ 1. อัตราการเติบโตของสินเชื่อรวม และแยกพอร์ตสินเชื่อ

ที่มา: รายงานผลการสำรวจภาวะและแนวโน้มสินเชื่อ, ธนาคารแห่งประเทศไทย

จะเห็นได้ว่าสินเชื่อธุรกิจเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ภาพรวมสินเชื่อเติบโต ประกอบกับสินเชื่อมีความสำคัญต่อการประกอบธุรกิจของภาคเอกชนและมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามถ้าธนาคารพาณิชย์มีการปล่อยสินเชื่อมากเกินไปและไม่มีการควบคุมปริมาณการปล่อยสินเชื่ออาจจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจได้ ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาและควบคุมปริมาณการปล่อยสินเชื่อให้อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม และไม่กระทบต่อเสถียรภาพของเศรษฐกิจไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

วิธีการดำเนินวิจัย

1. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ.2548 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ.2562 รวมทั้งสิ้น 60 ข้อมูล โดยตัวแปรตาม ได้แก่ ข้อมูลปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ส่วนตัวแปรอิสระ ได้แก่ อัตราการว่างงาน ดัชนีราคาผู้บริโภค อัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายใหญ่ขั้นดี อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก และอัตราส่วนการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง รวบรวมข้อมูลจากระบบข้อมูลสารสนเทศทางอินเทอร์เน็ตของธนาคารแห่งประเทศไทย และรอยเตอร์ ใช้กระบวนการทางสถิติด้วยวิธีการสร้างรูปแบบของสมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร (Multiple Regression) เพื่อหาความสัมพันธ์ของปัจจัยดังกล่าวด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยมีแบบจำลอง ดังนี้

$$LOAN_t = f \{ UEM_t, CPI_t, MLR_t, NPL_t, LTD_t, LCR_t \}$$

จากความสัมพันธ์ดังกล่าว นำมาเขียนในรูปแบบสมการดังนี้

$$LOAN_t = \beta_0 + \beta_1 UEM_t + \beta_2 CPI_t + \beta_3 MLR_t + \beta_4 NPL_t + \beta_5 LTD_t + \beta_6 LCR_t + \varepsilon_t$$

กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. อัตราการว่างงาน (UEM)
2. ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)
3. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายใหญ่ขั้นดี (MLR)
4. อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นโดยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ (NPL)
5. อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก (LTD)
6. อัตราส่วนการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง (LCR)

ปริมาณเงินให้สินเชื่อภาค
ธุรกิจของธนาคารพาณิชย์
แห่งประเทศไทย

สมมติฐานในการศึกษา

อัตราการว่างงาน มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

ดัชนีราคาผู้บริโภค มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายใหญ่ขั้นดี มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นโดยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

อัตราส่วนการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

2. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์ทั้งในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ทั้ง 6 ปัจจัย ที่คาดว่าจะส่งผลต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

การวิเคราะห์ค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้น คือค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูล (Mean) ค่าสูงสุดของข้อมูล (Maximum) ค่าต่ำสุดของข้อมูล (Minimum) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล (Standard Deviation)

การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลา (Time Series Data) และวิธีทางเศรษฐมิติมาเป็นเครื่องมือในการสร้างแบบจำลองในรูปแบบสมการถดถอยเชิงซ้อนพหุคูณ (Multiple

Regression Analysis) และทดสอบสมมติฐานทางสถิติ เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ว่าตัวแปรอิสระใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม และประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในแบบจำลอง โดยมีขั้นตอนในการศึกษาดังนี้

2.1 การทดสอบความนิ่งของข้อมูล (Unit Root test) ในแต่ละตัวแปรโดยการทดสอบ Unit Root ด้วยวิธี Augmented Dickey-Fuller Test (ADF) ซึ่งข้อมูลอนุกรมเวลาเหล่านี้จะไม่มีคามนิ่งเนื่องจากการปรับเปลี่ยนตามเวลาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเมื่อนำข้อมูลมาใช้ในการวิเคราะห์สมการถดถอยจะทำให้ได้ผลของค่าสัมพัทธ์ที่ไม่จริง (Spurious Regression) ทำให้ค่าสถิติที่ได้ไม่ถูกต้องและไม่น่าเชื่อถือ เนื่องจากมีการกระจายที่ไม่ได้มาตรฐานและตัวประมาณค่าที่ได้ไม่คงที่ (Consistent) (อัครพงศ์ อันทอง, 2550: 67)

2.2 การทดสอบปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์เชิงเส้น (Multicollinearity) ในแบบจำลองประมาณการนั้น ประกอบด้วยตัวแปรตาม (Dependent Variable) และกลุ่มของตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ซึ่งกลุ่มตัวแปรอิสระจะต้องมีความสัมพันธ์กันยิ่งความสัมพันธ์สูงมากเท่าไรก็ยิ่งส่งผลต่อการอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามได้มากเท่านั้น ปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ในกรณีที่ว่าตัวแปรอิสระมีนำมาวิเคราะห์ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกันสูงนั้น หากเกิดปัญหาขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อความถูกต้องของการประมาณการ (อัครพงศ์ อันทอง, 2550: 34)

2.3 การทดสอบสหพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน (Autocorrelation) โดยการใช้สถิติ Durbin Watson Test เพื่อตรวจสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างค่าความคลาดเคลื่อน โดยทดสอบความเป็นอิสระเพื่อไม่ให้เกิดปัญหา Autocorrelation

2.4 การทดสอบปัญหาความแปรปรวนของค่าคลาดเคลื่อนไม่คงที่ (Heteroscedasticity) ทำได้ด้วยการทดสอบ White Heteroscedasticity Test ที่ใช้ตรวจสอบปัญหาเกี่ยวกับตัวคลาดเคลื่อน ซึ่งความแปรปรวนที่ได้จะไม่คงที่ ซึ่งไม่ตรงกับข้อสมมติฐานของวิธีการกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ที่ว่าตัวคลาดเคลื่อนจะต้องมีค่าความแปรปรวนคงที่ ซึ่งเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจากการกำหนดรูปแบบของตัวแปรไม่ถูกต้อง (Impure Heteroscedasticity) และเกิดขึ้นเอง (Pure Heteroscedasticity) โดยรูปแบบหรือโครงสร้างของตัวแปรในสมการถดถอยมีความถูกต้องทุกประการ

2.5 การวิเคราะห์ด้วยสมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร (Multiple Regression) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square Method: OLS) เป็นการวิเคราะห์หาขนาดของความสัมพันธ์ทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับกลุ่มตัวอิสระ โดยมีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือทางสถิติของสมการถดถอย

ผลการศึกษา

การศึกษาคครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย โดยการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติด้วยการสร้างรูปแบบสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Model) ซึ่งมีตัวแปรอิสระ ดังต่อไปนี้ อัตราการว่างงาน, ดัชนีราคาผู้บริโภค, อัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายใหญ่ขึ้นดี, อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้วยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ, อัตราส่วนเงินให้

สินเชื่อต่อเงินรับฝาก และอัตราส่วนการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง เพื่อประเมินค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในแบบจำลองพร้อมทำการวิเคราะห์และอภิปรายผล ดังนี้

1. การนำเสนอค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

การนำเสนอข้อมูลทางสถิติเบื้องต้น ข้อมูลที่นำมาใช้เป็นข้อมูลเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยจำนวนทั้งสิ้น 60 ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ของตัวแปรอิสระ 6 ตัว และตัวแปรตาม 1 ตัว ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนามีรายละเอียดเป็นค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าสูงสุดของข้อมูล (Maximum), ค่าต่ำสุดของข้อมูล (Minimum), ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูล (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล (Standard Deviation) มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีรายละเอียด ดังนี้

2. การทดสอบข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis)

2.1 ผลการทดสอบความนิ่งของข้อมูล (Unit root Test) พบว่า ตัวแปรที่มีลักษณะของข้อมูลนิ่ง ณ ระดับ Level จำนวน 2 ตัวแปร คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้รายใหญ่ขั้นดี (MLR) และอัตราส่วนการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง (LCR) ส่วนตัวแปรที่มีลักษณะของข้อมูลนิ่ง ณ ระดับ 1st Difference จำนวน 5 ตัวแปร คือ ปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ (LOAN) อัตราการว่างงาน (UEM) ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) สินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ (NPL) และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก (LTD) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปรเป็นข้อมูลที่มีลักษณะนิ่ง (Stationary) สามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์สมการถดถอยได้อย่างเหมาะสม เนื่องจากมีค่า Prob. น้อยกว่า 0.05 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบความนิ่งของข้อมูล (Unit Root Test) โดยวิธี Augmented Dickey-Fuller Test (ADF)

Variable	ระดับของ Unit Root test	ADF t-statistic	P-Value* (Prob.)	Result
LOAN	1st Difference	-5.431818	0.0002	Stationary
UEM	1st Difference	-4.457244	0.0007	Stationary
CPI	1st Difference	-5.118137	0.0001	Stationary
MLR	Level	-3.655065	0.0074	Stationary
NPL	1st Difference	-6.193380	0.0000	Stationary
LTD	Level	-6.717160	0.0000	Stationary
LCR	1st Difference	-7.976547	0.0000	Stationary

*MacKinnon (1996) one-sided p-values.

2.2 ผลการทดสอบปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์เชิงเส้นอย่างสมบูรณ์ (Multicollinearity) พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน โดยการจับคู่ตัวแปรอิสระแต่ละคู่มีค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficients) น้อยกว่า 0.8 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระไม่เกิดปัญหาสถานะร่วม (Multicollinearity) จึงไม่ต้องตัดตัวแปรใดออก ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์วิธี Simple Correlation Coefficients

	D(UEM)	D(CPI)	MLR	D(NPL)	LTD	D(LCR)
D(UEM)	1.000000					
D(CPI)	-0.241306	1.000000				
MLR	0.110868	0.200300	1.000000			
D(NPL)	-0.020018	-0.098185	-0.040287	1.000000		
LTD	0.123657	-0.065042	-0.275381	0.317205	1.000000	
D(LCR)	0.125870	-0.074005	-0.021583	0.071678	0.063906	1.000000

2.3 ผลการทดสอบปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์เชิงเส้นอย่างสมบูรณ์ (Multicollinearity) พบว่ามีค่า Durbin-Watson stat เท่ากับ 1.843573 เมื่อทำการทดสอบปัญหาความสัมพันธ์กันเองของความคลาดเคลื่อน (Autocorrelation) ด้วยวิธีสถิติ Durbin Watson Test โดยการเปิดตารางเปรียบเทียบกับค่าวิกฤตในตารางสถิติ Durbin-Watson ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยที่ $n = 60$ และ $k = 6$ จึงได้ค่า $dL = 1.214$ และ $dU = 1.639$ ดังนั้น ค่า Durbin Watson stat ที่เท่ากับ 1.843573 จึงอยู่ในช่วง $1.639 - 2.0000$ แสดงให้เห็นว่า ค่าความคลาดเคลื่อนของตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กันเอง จึงสรุปได้ว่า สมการถดถอยนี้ไม่มีปัญหา Autocorrelation

2.4 ผลทดสอบความแปรปรวนไม่คงที่ของความคลาดเคลื่อน (Heteroscedasticity) ด้วยวิธี White Heteroscedasticity Test เป็นการทดสอบว่าข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เกิดปัญหาความแปรปรวนของค่าคลาดเคลื่อนไม่คงที่ (Heteroscedasticity) หรือไม่ โดยพิจารณาจากค่า F-statistic และ ค่า Obs*R-squared ทั้งนี้เมื่อนำข้อมูลมาทำการทดสอบ พบว่า มีค่า Probability ของ F-statistic เท่ากับ 0.2477 ซึ่งมากกว่า 0.05 และ ค่า Probability ของ Obs*R-squared เท่ากับ 0.2637 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงให้เห็นว่า ความแปรปรวนของค่าคลาดเคลื่อนคงที่ จึงสรุปได้ว่า สมการถดถอยนี้ไม่มีปัญหา Heteroscedasticity ซึ่งมีรายละเอียดตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การทดสอบความแปรปรวนไม่คงที่ของความคลาดเคลื่อน (Heteroscedasticity)

Heteroskedasticity Test: White			
F-statistic	1.287116	Prob.F(27,31)	0.2477
Obs*R-squared	31.18341	Prob.Chi-Square(27)	0.2637
Scaled explained SS	53.29298	Prob.Chi-Square(27)	0.0019

2.5 การวิเคราะห์ด้วยสมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร (Multiple Regression) เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์จากขั้นตอนที่ 1-4 สามารถนำมาปรับปรุงแบบจำลองเบื้องต้นที่ใช้ในการศึกษา โดยเขียนแบบจำลองของปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย และสรุปผลการประมาณการค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปรได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สรุปผลการประมาณการค่าสัมประสิทธิ์ของสมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร

Dependent Variable: D(LOG(LOAN))

Method: Least Squares

Sample (adjusted): 2005Q2 2019Q4

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
D(UEM)	-0.008230	0.007276	-1.131184	0.2632
D(CPI)	0.015965	0.006618	2.412261	0.0194*
MLR	0.008787	0.003682	2.386396	0.0207*
D(NPL)	-0.020303	0.005331	-3.808410	0.0004*
LTD	-0.000787	0.000213	-3.687395	0.0005*
D(LCR)	-0.000124	9.29E-05	-1.331313	0.1889
C	-0.135454	0.037441	-3.617786	0.0007
R-squared	0.424837			
Adjusted R-squared	0.358472			
Log likelihood	173.3809			
F-statistic	6.401514			
Durbin-Watson stat	1.843573			

* แสดงถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 0.05

จากสมการข้างต้นสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ค่า R-squared มีค่าเท่ากับ 0.424837 หมายความว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดที่อยู่ในแบบจำลองสามารถอธิบายความเคลื่อนไหวของปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ได้มากถึงร้อยละ 42.48 ส่วนที่เหลือร้อยละ 57.52 เป็นผลมาจากตัวแปร

อื่น ๆ ที่ไม่ได้นำมาพิจารณาในแบบจำลองนี้ นอกจากนี้ยังพบตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย จำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายใหญ่ชั้นดี อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย สามารถอภิปรายผลการศึกษาดังต่อไปนี้

ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 อาจเป็นเพราะว่าการที่ดัชนีราคาผู้บริโภคเพิ่มขึ้นทำให้ราคาสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นจากปัญหาราคาดัชนีที่เพิ่มขึ้น ภาคครัวเรือนมีความต้องการถือเงินเพิ่มเพื่อรักษาอำนาจซื้อไว้เท่าเดิม ประกอบกับพฤติกรรมภาคครัวเรือนที่เปลี่ยนไปที่นิยมใช้เงินในอนาคตเพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกันพฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการมีการลงทุนเพิ่มขึ้น เพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค ทำให้ภาคธุรกิจมีความต้องการเงินทุนเพื่อนำมาเสริมสภาพคล่องให้กับธุรกิจ อย่างไรก็ตามภาครัฐบาลยังเข้ามาเป็นแรงสนับสนุนในความต้องการสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์อีกด้วย ทั้งนี้ส่งผลให้ปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ตามทฤษฎีดัชนีราคาผู้บริโภค หากเงินเพื่ออยู่ในระดับที่เหมาะสมจะเป็นประโยชน์ต่อภาคธุรกิจในการขยายการผลิต ซึ่งจะนำมาสู่ความต้องการสินเชื่อเพิ่มขึ้น ทำให้ปริมาณเงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยเพิ่มขึ้น และทฤษฎีหลักการวิเคราะห์สินเชื่อ 5C ธนาคารต้องพิจารณาถึงปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจประกอบการพิจารณาสินเชื่อด้วย อาจส่งผลกระทบต่อการทำงานของหนี้ของผู้กู้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยปริทัศน์ของ ธนากร ศรีละพันธ์ (2559), ปิยะธิดา เกิดทรัพย์ (2552) และงานวิจัยปริทัศน์ของต่างประเทศ Vasiliki Makri, Konstantinos Papadatos (2016) ศึกษาการกำหนดคุณภาพเงินกู้: กรณีศึกษาธนาคารสหกรณ์กรีก พบว่า สภาพแวดล้อมของเศรษฐกิจมหภาค เช่น ดัชนีราคาผู้บริโภค มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งเศรษฐกิจมหภาคมีผลต่อธนาคารสามารถใช้เป็นสัญญาณและเป็นเครื่องมือในการพยากรณ์คุณภาพทางการเงินและการกำหนดนโยบายทางการเงินของทางธนาคารได้

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายใหญ่ชั้นดี (MLR) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายใหญ่ชั้นดีส่วนใหญ่ใช้กับเงินกู้ระยะยาวที่มีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน ซึ่งแต่ละธนาคารอัตราดอกเบี้ยไม่จำเป็นต้องเท่ากัน เนื่องจากต้นทุนของแต่ละธนาคารไม่เท่ากัน ซึ่งต้นทุนที่เกี่ยวข้องของแต่ละธนาคารอาจจะขึ้นอยู่กับปริมาณเงินสำรอง จำนวนหนี้เสีย และสภาพคล่องของธนาคาร อัตราดอกเบี้ยแสดงถึงอัตราผลตอบแทนจากการให้กู้ของธนาคารพาณิชย์ โดยเป็นรายได้หลักของ

ธนาคารพาณิชย์และส่วนใหญ่มาจากการปล่อยสินเชื่อ อาจจะเป็นไปได้ว่าเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายใหญ่ชั้นดีเพิ่มขึ้น ผลตอบแทนจากการให้สินเชื่อก็จะสูงขึ้น ธนาคารจึงเพิ่มปริมาณการให้สินเชื่อมากขึ้นเพื่อเพิ่มรายได้ของธนาคาร เป็นตามทฤษฎีการแสวงหากำไรสูงสุด ธนาคารพาณิชย์จะต้องมีการปรับตัวในการถือครองสินทรัพย์และหนี้สินให้มีความเหมาะสมอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะการณ์ทางการเงินที่เปลี่ยนแปลงไปและเพื่อแสวงหากำไรสูงสุดในการดำเนินงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยปริทัศน์ของทั้ง ทยากร ชานิกกรประดิษฐ์ (2545), วิลาสิณี หอมเกษร และสมบัติ อารังสินถาวร (2561), นครินทร์ ภูมิบุตร และศิริขวัญ เจริญวิริยะกุล (2562) พบว่าอัตราดอกเบี้ยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ (NPL) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 อาจจะเป็นไปได้ว่า เมื่ออัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อเพิ่มขึ้น สะท้อนถึงระดับความเสี่ยงที่ธนาคารจะต้องเผชิญในตลาดสินเชื่อชั้น ๆ เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการวิเคราะห์ NPL กล่าวคือ ธนาคารจะมีวิธีการบริหารจัดการ NPLs เพื่อป้องกันลูกหนี้ในปัจจุบันจะกลายเป็นลูกหนี้ NPLs ในอนาคต โดยธนาคารจะวิเคราะห์ NPLs ด้วยหลายปัจจัย เช่น โครงสร้างสินเชื่อของธนาคาร เป็นต้น หากในช่วงนั้นมีปัญหาหนี้สินภาคธุรกิจของประเทศในระดับที่สูง การขอสินเชื่อใหม่จากทางธนาคารก็ทำได้ยากขึ้นตามไปด้วย อาจทำให้ธนาคารตัดสินใจลดการขยายตัวในปริมาณเงินให้สินเชื่อ เนื่องจากสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพ (NPL) หรือหนี้เสีย เกิดจากผู้กู้ไม่มีความสามารถในการชำระคืนเงินกู้ยืมให้กับธนาคารได้ ทำให้ธนาคารต้องพิจารณาและประเมินความเสี่ยงผู้กู้อย่างระมัดระวังมากขึ้นเพื่อป้องกันหนี้สูญ จึงส่งผลให้ปริมาณการให้สินเชื่อของธนาคารลดลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยปริทัศน์ของ Doriana Cucinelli (2015) และสุนันทา พรหมมาศ (2559), นครินทร์ ภูมิบุตร และศิริขวัญ เจริญวิริยะกุล (2562) พบว่าอัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ หรือปริมาณสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย

อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก (LTD) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือ เงินฝากเป็นแหล่งเงินทุนที่ธนาคารพาณิชย์นำมาให้สินเชื่อเป็นหลัก โดยอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก สะท้อนถึงสภาพคล่องของธนาคาร เป็นความสามารถในการชำระภาระผูกพัน ได้แก่ เงินฝากที่ลูกค้านำมาฝากกับธนาคาร (Deposits) ซึ่งมักจะถูกกระจายไปลงทุนในสินทรัพย์ประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะรายการเงินให้กู้ยืมหรือสินเชื่อ และเงินฝากก็เป็นหนี้สินของธนาคารที่ต้องมีค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยกลับคืนให้กับผู้ฝาก อาจจะเป็นไปได้ว่าอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝากเพิ่มขึ้น จะสะท้อนธนาคารมีสภาพคล่องลดลงทำให้ปริมาณเงินให้สินเชื่อก็จะลดลงตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และเป็นไปตามทฤษฎีอัตราส่วนด้านสภาพคล่อง หากอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝากมีค่าสูงหรือเพิ่มขึ้น จะแสดงว่าสภาพคล่องของธนาคารมีระดับลดลงเพราะอัตราส่วนที่สูง แสดงว่าธนาคารปล่อยสินเชื่อโดยใช้เงินทุนจากเงินฝากใน

สัดส่วนที่สูง และจะสะท้อนว่าธนาคารจะเหลือขีดความสามารถในการปล่อยสินเชื่อได้น้อยลง เพราะนำเงินฝากของลูกค้าไปปล่อยสินเชื่อเกือบหมดแล้ว ทำให้การปล่อยสินเชื่อที่เพิ่มขึ้น หรือการไปลงทุนในสินทรัพย์สภาพคล่อง หรือการใช้จ่ายในการดำเนินงานจะนำเงินมาจากที่ใด ถ้านำมาจากการกู้ยืมระยะสั้นภาระผูกพันของธนาคารจะเพิ่มขึ้น ซึ่งแสดงถึงสภาพคล่องของธนาคารจะลดลง อีกทั้งธนาคารพาณิชย์ต้องพยายามรักษาระดับการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของเงินฝากให้สอดคล้องกับการขยายตัวหรือหดตัวของสินเชื่อ เพื่อให้มีรายได้สุทธิเป็นกำไรสูงสุด เป็นไปตามทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยปริทัศน์ของ Hoang Dieu Hien Nguyen, Van Dan Dang (2020) พบว่า อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝากมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม สะท้อนสภาพคล่องของธนาคาร ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีผลต่อความสามารถของธนาคารในการสนับสนุนกิจกรรมการให้กู้ยืม

สรุป

ธนาคารพาณิชย์นับว่าเป็นแหล่งเงินทุนขนาดใหญ่ของผู้ประกอบการ การที่ธนาคารพาณิชย์จะปล่อยสินเชื่อได้นั้นจะต้องมีหลายปัจจัยเป็นตัวกำหนดนโยบายการให้สินเชื่อของแต่ละธนาคาร เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของตัวธนาคารเองในการปล่อยกู้และความสามารถในการชำระหนี้ของลูกค้าได้ โดยรายได้หลักของธนาคารพาณิชย์มาจากการให้สินเชื่อ ในขณะที่เดียวกันในช่วงที่เศรษฐกิจมีความไม่แน่นอนก็จะทำให้ธนาคารมีความเสี่ยงสูงเช่นกัน ฉะนั้นเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของกิจการธนาคารจะต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกที่อาจส่งผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อซึ่งเป็นแหล่งรายได้หลักของธนาคาร จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ.2548 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ.2562 รวมทั้งสิ้น 60 ข้อมูล โดยวิเคราะห์ทางสถิติด้วยสมการถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายใหญ่ชั้นดี อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ และอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก

ข้อเสนอแนะ

จากการการศึกษปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะบางประการอาจเป็นประโยชน์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือผู้สนใจศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะบางประการอาจเป็นประโยชน์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือผู้สนใจศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

1.1 ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย เมื่อดัชนีราคาผู้บริโภคเพิ่มขึ้นมีผลทำให้ภาคธุรกิจต้องการเงินทุนเพื่อนำมาเสริมสภาพคล่องในการดำเนินธุรกิจ ดังนั้นธนาคารควรให้ความสำคัญกับการติดตามความเคลื่อนไหวของตัวแปรทางเศรษฐกิจดังกล่าว โดยนำปัจจัยเศรษฐกิจในแต่ละขณะมาวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการเติบโตของปริมาณการให้สินเชื่อ เพื่อเตรียมความพร้อมในการวางแผนการเติบโตของปริมาณการให้สินเชื่อ อีกทั้งรักษาการเติบโตของรายได้และกำไรของธนาคาร

1.2 อัตราส่วนสินเชื่อจัดชั้นด้อยคุณภาพต่อเงินให้สินเชื่อ (NPL) ซึ่งเป็นปัจจัยภายในและมีผลกระทบมากที่สุดต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ธนาคารควรใช้หลักเกณฑ์ในการพิจารณาอย่างระมัดระวังในการให้สินเชื่อแก่ลูกค้าแต่ละราย โดยธนาคารควรวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่างๆของผู้กู้ เช่น ประสบการณ์ในการทำธุรกิจ ความสามารถในการชำระหนี้ ภาวะเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม เป็นต้น เพื่อไม่ให้เกิดหนี้สูญหรือเกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่ธนาคารพาณิชย์

1.3 อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายใหญ่ชั้นดี (MLR) ซึ่งเป็นปัจจัยภายในที่มีผลต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย เมื่ออัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นส่งผลให้ธนาคารมีแนวโน้มที่จะแสวงหากำไรได้มากขึ้น ธนาคารควรมีนโยบายขยายสินเชื่อ เช่น มุ่งเน้นขยายฐานสินเชื่อลูกค้ารายใหม่, ขยายลูกค้ากลุ่มธุรกิจที่อยู่ใน Industry focus และธุรกิจที่มีแนวโน้มเติบโต ซึ่งธุรกิจเหล่านี้จะมีความต้องการด้านสินเชื่อมากขึ้น ทำให้ปริมาณสินเชื่อเพิ่มขึ้นในที่สุด

1.4 อัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อเงินรับฝาก (LTD) ซึ่งเป็นปัจจัยภายในที่มีผลต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ธนาคารสามารถนำเงินฝากไปเพิ่มรายได้ให้กับธนาคาร โดยการนำไปปล่อยสินเชื่อเพื่อสร้างรายได้และธนาคารต้องพยายามรักษาระดับการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของเงินฝากให้สอดคล้องกับการขยายตัวหรือหดตัวของสินเชื่อ เพื่อให้มีรายได้เพียงพอที่จะนำมาจ่ายเป็นดอกเบี้ยเงินฝากให้แก่ผู้ฝากเงินและมีกำไรสูงสุด ดังนั้นธนาคารพาณิชย์ควรมีการบริหารปริมาณเงินฝากให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้กระทบต่อสภาพคล่องของธนาคาร ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงในการบริหารงานของธนาคารได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาครั้งต่อไป

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์เฉพาะปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อภาคธุรกิจของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย ในการศึกษาในครั้งต่อไปควรจะศึกษาการให้สินเชื่อประเภทอื่นด้วย เช่น สินเชื่อรวมสินเชื่ออุปโภคบริโภค เป็นต้น อาจจะทำให้เห็นผลกระทบที่มีต่อภาพรวมสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์มากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ณชา อนันต์โชติกุล และลัทพร รัตนารักษ์. (2561). *ธนาคารไทยเสี่ยงขึ้นหรือไม่ในยุคดอกเบี้ยต่ำ*. สืบค้นเมื่อ 9 เมษายน 2564. จาก <http://www.pier.or.th>.
- ทยากร ขานุกรประดิษฐ์. (2545). *ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณการให้สินเชื่อ: กรณีศึกษาธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน)*. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2560). *ประกาศหลักเกณฑ์การดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องเพื่อรองรับสถานการณ์ด้านสภาพคล่องที่มีความรุนแรง (Liquidity Coverage Ratio: LCR)*. สืบค้นเมื่อ 27 พฤษภาคม 2558. จาก www.bot.or.th.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2563). *รายงานผลการสำรวจภาวะและแนวโน้มสินเชื่อ*. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2564. จาก www.bot.or.th.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2564). *สถิติสถาบันการเงิน*. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2564. จาก www.bot.or.th.
- ธนากร ศรีละพันธ์. (2559). *ปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการให้สินเชื่อธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)*. ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นครินทร์ ภูมิุตตะ และศิริขวัญ เจริญวิริยะกุล. (2562). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อของธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงไทย และธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)*. *วารสารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม*. 15(2): 95-108
- ปิยะธิดา เกิดทรัพย์. (2552). *ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่เป็นตัวกำหนดปริมาณสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2541-2550*. ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิลาสณี หอมเกษร และสมบัติ อ่างสินถาวร. (2561). *วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการปล่อยสินเชื่อธุรกิจ SMEs ของธนาคารพาณิชย์ที่ จดทะเบียนในประเทศไทย*. *วารสารมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี*. 5(2): 174-189.
- สุนันทา พรพมาศ. (2559). *ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณการปล่อยสินเชื่อของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)*. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเงิน. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- อัครพงศ์ อ้นทอง. (2550). *คู่มือการใช้โปรแกรม Eviews เบื้องต้น: สำหรับการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติ*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Doriana Cucinelli. 2015. The Impact of Non-performing Loans on Bank Lending Behavior: Evidence from the Italian Banking Sector. *Eurasian Journal of Business and Economics*. 8(16): 59-71
- Hoang Dieu Hien Nguyen, Van Dan Dang (2020). Bank-Specific Determinants of Loan Growth in Vietnam: Evidence from the CAMELS Approach. *Journal of Asian Finance, Economics and Business*. 7(9): 179-189

Vasiliki Makri, Konstantinos Papadatos (2016). Determinants of loan quality: lessons from Greek Cooperative banks. *Review of Economic & Business Studies*. 9(1): 115-140.